

Jordi Cervera
La música dels
camaleons

Una obscura trama criminal on les peces no encaixen

1
'SHOW ME WHAT YOU GOT'
LIMP BIZKIT

Vis et honor!

Força i honor!

Matar un home es pot interpretar la major part de les vegades com un acte de força... però tot és relatiu i, segons com es miri, també pot arribar a ser considerat un acte d'honor. Sempre junts. Força i honor presidint tots i cadascun dels nostres actes, tots els pensaments, totes les intuïcions, tots els pressentiments. Res no es belluga sense força. Res pur no existeix sense honor. Una manera de viure, un veritable codi de comportament absolut resumeix només en dues paraules.

Qui no ho ha viscut mai en primera persona no ho pot saber, però la teva existència és diferent a la de la resta dels mortals quan t'has acostumat a veure el teu entorn a través de la mira telescòpica d'un rifle de precisió. És com un filtre que altera la percepció real de les coses. El punt de vista i la perspectiva canvien de manera radical, es modifiquen, pateixen una mutació, prenen una dimensió diferent de la d'abans quan saps que, adossat a l'angle de la mirada hi ha també un instrument poderós que pot ser i que, de fet, és precís, fulminant, immediat i letal.

Aleshores tot és lent i a la vegada vertiginós, frenètic. I el temps també agafa noves pautes de mesura. Ja no hi ha segons ni minuts ni hores. Totes les unitats clàssiques i tradicionals desapareixen, es fonen i es converteixen en un camí desconegut que pot arribar a ser etern com l'espai o fugaç com un batec del cor dependent de cada instant o de cada circumstància. El bé i el mal que es toquen.

El tot i el no-res que es converteixen en una sola cosa. La llum diàfana i la foscor absoluta convivint en un mateix pla, esdevenint una única presència. La vida i la mort caminant de braçet. Tots els contraris separats per una línia tan fina que sovint ni existeix.

I tu, tu també canvies. Potser no te n'adones però també canvies. Ets un camaleó, un camaleó enorme, entrenat i discret. Quiet enmig del món i amb l'univers convertit només en un punt, el pic exacte que marca la línia perpendicular i directa amb l'objectiu. Un camaleó de moviments gairebé imperceptibles, barrejat amb l'entorn, buscant passar desapercebut. Hi ets però ningú no ho sap, ningú no et veu, ningú no et sent l'alè. Estàs preparat, a punt i en tensió. Amb un objectiu predeterminat que t'omple totes les neurones, prémer el gallet sense errors ni precipitacions, en aquell moment just i no en cap altre, ni abans ni després, i que el projectil impacti de ple al seu destí amb tota la precisió, amb absoluta i irrefutable efectivitat.

S'ha de ser precís, s'ha d'arribar al moment concret, quan el tens quiet, al punt de mira del Sako 762, sabent que la seva vida només val una ordre i una mínima pressió del dit índex sobre el gallet. Res més. Una frontera tan dèbil com un «Ara!» que t'autoritzi i un moviment tan lleu que ningú no serà capaç ni de percebre'l. Senzill i complex a la vegada. Canviar de manera inevitable i ràpida la vida per la mort. Un lleu instant que es converteix en un univers infinit. Un univers que pot ser l'ordre o el caos. L'ordre precís d'una simfonia perfecta o el caos d'una cançó de *metal trash* convuls que et colpeja el cervell sense treva, que es fragmenta i que ho destrueix tot amb una eficàcia devastadora.

Ara, precisament, és el garbuix absolut, la tenebra rotunda, el deliri desfermat però, passi el que passi, sempre sota control. L'ordre i el caos es governen i flueixen sempre segons unes lleis precises, universals i definides. Tens l'objectiu al centre exacte del punt de mira. Saps que no fallaràs. Per això ets el millor. I al cap et retrona una melodia anihiladora, un soroll poderós, un fragor

que ho inunda tot. El *Show Me What You Got* dels Limp Bizkit és la fi del món, el terratrèmol que arriba abans de la devastació final, l'apocalipsi. Tot és deliri! Tot és caos! La mort, com sempre passa, es troba només a un sospir minúscul de la vida!

El problema només sorgeix quan aquest algú, l'objectiu que hi ha al centre del punt de mira, no és un enemic anònim i té un rostre que coneixes massa bé.

‘HUNGRY HEART’
PAJARO SUNRISE

Una gota de suor li rellisca pel front i va fent el seu camí tenaç i discret cap a les galtes. Una gota que, en aparença, sembla no res i que, contra les aparences que enganyen, pot arribar a ser-ho tot, a emmagatzemar al seu interior tots els batecs de la vida i una història que es fa difícil de recordar, que costa de verbalitzar.

Hi ha algú que sigui capaç d’esbrinar la composició exacta d’aquesta suor? I no es tractaria precisament de la composició química, que pot ser una tasca senzilla si se sap com fer-ho i es tenen els coneixements precisos, no, del que es tractaria és d’esbrinar la composició anímica, el seu esperit últim, la sensació o l’estímul que l’ha motivat, que l’ha creat i l’ha propulsat cap a l’exterior des del seu amagatall segur i discret. Algú sabria diferenciar si aquesta gota provocada per la calor apegalosa que marca el termòmetre és substancialment diferent d’aquelles que ara fa dos anys li queien a raig per tots els angles de la cara? Hi ha diferència entre la suor causada per un augment de la temperatura ambiental i la que neix de la por, de l’angoixa, del pànic gelat de pensar que aquest dia que vius serà l’últim de la teva vida?

Hi ha alguna possibilitat de diferenciar aquesta petita gota, fruit d’una barreja poc equilibrada de xafogor i d’avorriment de les que li brollaven com una font des del fons de l’ànima quan estava lligada en una habitació desconeguda, quan, sense saber-ne els motius, tenia la mort abocant-li el seu alè magnètic al mig del rostre i no era ni tan sols capaç de veure-ho?

No s'ho havia plantejat mai abans d'una manera directa i evident, però ara sap del cert que set-cents trenta dies no basten ni bastaran mai per difuminar l'horror, per allunyar el pànic, per aconseguir que les nits tornin a ser plàcides i sense sotracs, per evitar que qualsevol mínim soroll innocent perdut en la foscor es converteixi en un tro que desperta de cop tots els fantasmes, els torna a la primera línia i engega en un segon totes les alarmes que comencen a sonar i a sonar fins a esdevenir insuportables. Tenia l'esperança que no fos així, que hi hagués alguna manera d'apaivagar-ho, d'anar-ho esmoreint com fos, però ara ja és del tot conscient que res no torna a ser mai més igual quan la mort t'ha rondat una vegada, quan una mort freda i que no et correspon en absolut, una mort salvatge i despietada que algú ha decidit adjudicar-te sense saber-ne el motiu, t'ha mirat directament als ulls, t'ha acostat la seva mà freda a la cara i t'ha dit que l'acompanyis en un viatge que no desitges fer, que no has de fer, que no pots fer.

Sovint té la sensació d'anar del tot errada, però al cap i a la fi ara tampoc no té gaire importància el que pugui pensar ella. I si pensa massa se li confonen les idees, se li superposen pensaments i desitjos i se li crea dins del cap un magma dens que l'atabala i que ja no es veu capaç de destriar de forma coherent i pràctica. Ara, de fet, ja quasi res no té importància. La rutina és l'únic refugi que li queda, un mal refugi, és cert, però, malgrat tot, l'últim punt més o menys estable que encara li pot oferir unes estones de pau, que li permet actuar de manera ordenada i sense gaires recances, sense totes les prevencions absurdes i pesades que des de fa molts mesos li governen la vida, sense aquella por atàvica que des de fa dos anys porta aferrada a la pell de l'ànima i que no desapareix amb res, que sempre hi és, passi el que passi i faci el que faci per mirar d'evitar-ho.

La rutina acaba sent un bon consol perquè no canvia mai, sempre és igual. Metòdica, repetitiva, discreta i constant. Un pas darrere l'altre, sense entrebancs, sense cap sorpresa, sense sotracs.

Tot mesurat, tot controlat, amb la monotonia dels fets iterats, dels espais coneguts i dels costums apresos i repetits cent i mil vegades. La rutina ha acabat sent una forma fàcil d'ocultació, una manera vàlida i eficaç de camuflar-se, d'aconseguir convertir-se en un petit insecte quasi invisible que acaba formant part del paisatge que l'envolta, que no es belluga, que no crida l'atenció, que passa desapercebut si no fa cap moviment estrany o bruscat que l'acabi delatant, que el faci evident als ulls sempre atents dels seus depredadors.

De portes enfora aquest és precisament el secret principal, no cridar gens l'atenció. De portes endins l'assumpte acaba sent molt més complicat i cal lluitar sempre amb els fantasmes, amb tots els fantasmes que t'assetgen i, massa sovint, són tan nombrosos i tan forts que la batalla es torna frenètica, desigual, impossible, i s'acaba abandonant, renunciant a la lluita en benefici d'un conformisme orot i apàtic. Aleshores és quan tornen el neguit i la por, aquella por profunda i sòlida que sempre hi és i que com a molt s'aconsegueix adormir durant períodes sempre massa curts a còpia d'esforços, oblits i molts, massa sacrificis.

I el d'avui és un dia més que passa gris, amb aquella grisor que serveix per disfressar les inquietuds omnipresents, un dia igual o molt semblant a tots els altres que han anat passant i que també s'afegeix a la suma total, d'un gris absolut, rotund i majúscul gràcies a la superposició de les parts. N'hi ha tants que ja es veu incapaç de sumar-los, que ja n'ha perdut el compte. No es poden ni comptar ni destriar ni fer-los singulars. Ara tots els dies són volgutament iguals en tot o en part, i això, en certa manera, la tranquil·litza, li evita l'esforç titànic de pensar en coses concretes.

Aixecar-se del llit i pujar la persiana és una d'aquestes rutines mecàniques, repetides, conegudes i que, malgrat tot, no li agraden. La cinta grinyola com una màquina pesant i reticent al canvi en sentir la tracció i, també com sempre li passa, no pot evitar un calfred, una sensació d'ofec mínima i fugaç però molt poderosa i dramàtica. Passatgera, és cert, però massa densa i violenta per igno-

rar-la. I si ara fa esclatar el vidre en mil bocins, entra a l'habitació i tot torna a començar?

Mira de pensar amb un mínim de coherència i d'esvaire el neguit forassenyat que l'ataca. Viu en un sisè pis. La raó més cartesiana li diu que el que pensa no pot ser, que no pot passar de cap manera, però què és la raó quan has viscut una de les experiències més irracionals que algú pot arribar a viure mai? No hi ha ment que pugui superar com si res no hagués passat una experiència com aquella. Va viure el segrest i quasi la mort de molt a la vora i això fa que la racionalitat sigui una fita del tot impossible d'estructurar i de mantenir, una absoluta quimera utòpica.

Al final, com sempre passa, la fusta vella es deixa vèncer. Tanca els ulls, conté la respiració durant uns instants i, també com sempre, no succeeix res, absolutament res. Obre els ulls molt a poc a poc, amb por i cautela. El vidre es manté al seu lloc, quiet, transparent, inert, i la llum del matí envaeix l'habitació fent que tot canviï, que una part dels temors, la més superficial, la menys arrelada a l'ànima, s'esvaeixi per uns moments. Recorda que fa molts anys, quan era petita, la llum, sobretot la del dia, sempre l'ajudava a espantar els terrors infantils, els més banals, els que la feien dormir agafada al coixí amb les dues mans, buscant la protecció càlida del seu tacte suau. El toc lleuger del sol a la cara li recorda el sabor càlid de la llibertat, de la llibertat que ja no té, la que li van robar fa mesos, la llibertat que ara, passi el passi i acabi com acabi aquesta història absurda, ja no recuperarà mai més, la llibertat que ja ha perdut per sempre.

En aquell moment, quan va passar, tothom, tots els que no havien viscut aquell infern en primera persona, la van amanyagar i es van omplir la boca dient-li que tot havia acabat bé, que podia donar gràcies a Déu, i ella, atabalada per la situació i enlluernada per la fragilitat puntual dels sentiments, per les emocions desfermades i per la necessitat vital de trobar un recer segur on aferrar-se, s'ho va arribar a creure per uns instants, però ara, ara que els dies

han marcat la seva llei implacable, que la solitud i els mesos han anat caient com pedres gegants, només ella sap que la realitat que es construeix cada dia és molt diferent de la que expressen les opinions externes i que viure així, amb el pànic sempre enganxat a les neurones, és una sensació molt allunyada del final feliç dels contes que tothom li pronosticava aleshores. De fet, viure així ni tan sols es pot arribar a considerar que sigui viure.

I també com cada dia, el ritual es repeteix amb ben poques variacions. Repetir les coses de manera més o menys mecànica li acaba donant una certa sensació de seguretat que li resulta bàsica per no esfondrar-se. La primera mirada conscient, com sempre, la porta a enfocar les retines damunt la calaixera. És una peça econòmica de línies senzilles, comprada a cuita-corrents als magatzems Ikea de Montigalà quan tot es va esberlar inesperadament, quan es va veure forçada a deixar-ho tot enrere, a trencar amb tot el que era i amb tot el que coneixia, quan el seu entorn es va tornar de cop absurd, estrany, llunyà, solitari i provisional. Ho has de fer per la teva seguretat, li van dir. Però quina seguretat hi ha en el fet de no tenir res on aferrar-te, de ser conscient que només la sort va impedir que fossis una esquila oblidada en un calaix i una inscripció al marbre polit d'un nínxol ornat amb flors seques i el verdet humit del temps menjant-se la brillantor de la pedra? Quina seguretat es pot tenir quan la solitud t'obliga a allunyar-te dels teus records, del teu passat, de la teva gent, de la teva vida, de la història dels teus? Com es pot viure segur quan no tens res on agafar-te, ningú en qui poder confiar, cap espatlla on recolzar-te, quan el dia a dia et colpeja a tothora i tu, que només necessites l'escalf d'una paraula càlida i còmplice, no la trobes mai?

Hi ha tres fotografies. La primera d'una dona, dues noies i un noi, la segona de dues noies i la tercera d'una noia sola. Les agafa en aquest mateix ordre, els fa un petó lleuger que s'enganxa al vidre que protegeix les imatges de les agressions externes i, qui sap, potser també d'aquestes repetides, diàries i desesperades mos-

tres d'afecte, i després abraça el marc, el reté durant uns instants contra el pit i sospira suaument mentre tanca els ulls amb força. Repeteix l'operació tres vegades, una amb cada imatge i les torna a deixar, ocupant la mateixa posició, damunt d'aquell moble tan provisional com la seva pròpia existència, en el mateix ordre que ocupaven abans d'agafar-les. Primer, però, les frega amb la màniga del pijama en un gest enèrgic i quasi instintiu, per esborrar-ne el greix de les mans i les restes de saliva dels petons. Se les torna a mirar totes tres, les agafa i les guarda cara avall al segon calaix, sota la roba, plegada per ordre de colors, la més fosca a la dreta i la més clara a l'esquerra.

Veient l'escala cromàtica no pot evitar deixar-se endur per sensacions que li arriben del passat. Aquesta és una de les grans tortures, potser la pitjor, de la seva situació actual, qualsevol cosa la porta a pensar en els temps que s'ha vist forçada a deixar enrere, en aquell ahir que li han robat entre tots, que li ha estat arrencat i negat amb violència i que enyora amb totes les seves forces. Un temps que, a hores d'ara, ja no sabria dir si va ser bo o dolent, però un temps que, fos com fos, era seu i que desitjaria recuperar sense pensar-s'ho dues vegades. Però sap que, ara per ara, no pot ser. De vegades, quan ho veu tot fosc, quan en aquesta nova vida no troba res on aferrar-se, pensa si no valdria la pena saltar-se les normes imposades i arriscar-se a morir encara que només fos a canvi de recuperar per uns instants aquella sensació de felicitat absoluta que tenia abans i que mai no va ser capaç de valorar com ara que ja l'ha perdut per sempre. Només l'atura una cosa. Amb tot el que ha passat, podria arribar alguna vegada a recuperar aquella sensació de felicitat d'abans? Quan alguna cosa es trenca es pot tornar a enganxar sense que es noti la ferida? Podria tornar a ser feliç? Podria tancar totes les esquerdes que la solquen?

Odia els diumenges molt més que els dissabtes. Els diumenges se li fan llargs, d'una densitat pesant i aclaparadora. Encara que pugui semblar una situació estranya, els sent enganxats a la pell de manera

física i apegalosa, com un llast que no pot obviar, que no és capaç d'espolsar-se, com una càrrega de la qual no es pot desprendre per més que ho intenti. Alguna cosa va canviar dins seu quan es va veure obligada a deixar-ho tot, a renunciar al seu passat, a totes aquelles coses petites, de vegades ínfimes i sense cap valor que malgrat tot i quan no es tenen, es poden acabar convertint en motius per viure, en magnífiques eines per anar aferrant-se al present i, sobretot, per dibuixar un futur que ara, en el seu cas, ja no existeix.

No té res. Tot és nou, acabat d'estrenar i, curiosament, d'una buidor espaiosa i paorosa. Quan es parla de sentiments i de vivències res no té sentit quan no té passat... i menys si, com li passa a ella, aquesta història que viu és forçada, imposada, feta a contracor i per obligació. Estrenar la vida és una cosa tan absurda com voler abastar l'aigua del mar, com pensar que qualsevol cosa es pot esborrar des d'un despatx, amb una signatura, quatre papers, un grapat de consells teòrics, una rialla forçada, dos petons de compromís i un viatge extremament lent, angoixosament trist i, per contra, absurdament curt.

És clar que ben mirat, dos anys convivint amb les mateixes coses podrien ser una bona manera de dominar l'espai, de fer-se amb l'entorn, de crear una mica de passat, d'acabar notant el sentiment de pertinença a un determinat indret, però no. A ella no li ha passat això. Ella enyora cada vegada amb més intensitat tot el que es va veure forçada a deixar en un racó del seu camí, i aquesta situació que té ara és com una bombolla malaltissa, absurda i del tot aïllada de la realitat que l'empresona i l'aïlla. Ara viu una vida, és cert, però ni és la seva, ni és una vida autèntica, ni la desitja en absolut. No hi ha res que no sigui aquesta sensació perenne d'ofec, de falsedat, de viure encadenada en una cel·la artificial que, si bé li permet una certa llibertat de moviments, no li concedeix el do de la l'alegria, aquell punt de satisfacció interior que separa la plenitud de la buidor, l'ordre de la devastació, la normalitat de la dissonància, la despreocupació del recel constant.

Obre la nevera i el pilot discret del congelador li torna a recordar un moment puntual de la seva història que sempre li fa venir calfreds. Li van explicar que els tiradors d'elit utilitzen unes armes de precisió altament sofisticades. Aquelles que tantes vegades havia vist a les pel·lícules, que apuntaven l'objectiu escollit amb l'ajut d'un raig de color. L'efecte visual era la resplendor lleu d'un punt vermell passejant-se pel front de la víctima, com aquells clauers làser que es van posar de moda anys enrere i que la canalla encenia a totes hores, apuntant a tort i a dret i sense fer cas de les veus assenyades que els deien que eren molt dolents i que podien arribar a fer mal als ulls de qui els rebia.

També li van explicar que ara, els nous fusells, més precisos i més perfectes, seguien tenint aquesta eina, però que ja no es veia. D'aquesta manera aconseguien que el tirador pogués afinar el tret amb més precisió i que el blanc no s'adonés absolutament de res. I tot i que no el va arribar a veure mai, les explicacions de la massa d'esquadra que la va atendre aleshores li van deixar clar que, durant un temps que ningú no li va precisar i que ella tampoc no es va atrevir a preguntar, va tenir un d'aquells fusells apuntant-li al mig del cap. Ara, i tot i que en realitat no va existir mai aquella llum indicadora, el cap li juga males pasades i cada vegada que veu un pilot vermell i, en especial el de la nevera, se li projecta la imatge d'aquella taqueta petita, ínfima i s'imagina el punt de mira d'una arma de precisió assenyalant el lloc per on havia d'entrar el projectil després que el tirador premés el gallet sense ni tan sols parpellejar.

S'estremeix una altra vegada només de recordar-ho. El seu front al centre de l'atenció d'un tirador de precisió. Una ordre, una dècima de segon i el cap se li hauria esberlat com una síndria, escampant taques vermelles pertot arreu com un brollador incontrolat. I el pitjor i més absurd del cas és que per algun estrany mecanisme d'associacions mentals no pot evitar lligar aquella situació amb el pilot de la nevera. Cada vegada que el veu, un calfred gelat li solca tot el cos de dalt a baix i la paralitza. Al final haurà d'acabar fent

venir un tècnic perquè el desconnecti, tot i que la part racional del seu ésser li diu que és una gran estupidesa, que la seva vida no es pot quedar aturada davant el pilot indicador de funcionament d'una simple nevera, però així i tot i per més que s'hi esforça, és incapaç de superar aquesta sensació concreta que la paralitza i que se suma a totes les altres que l'han convertit en una mena d'apàtrida sense vincles ni afectes, en una nòmada carregada de pors atàviques i records amargs.

Qui sap, potser tapant-lo amb un tros de cinta aïllant...

Així no el veurà i no sentirà aquest terror irracional cada vegada que se'l miri...

Obre un bric de suc de taronja i es prepara un entrepà de pernil salat. No té gaire gana però tampoc no vol abandonar-se tant i s'obliga a menjar amb un mínim de disciplina. També ho converteix en una mena de rutina, com tot el que fa.

Primer treu el paquet de pernil de la nevera i el deixa sobre el marbre de la cuina. Va sentir dir que és millor que suï, que no és bo menjar-se'l fred i que així millora el gust final del producte, i des d'aleshores ho fa així, sense plantejar-se ni els motius ni si l'afirmació era certa o no. Una rutina més que se suma a la seva vida de repeticions constants i d'habituds sense gaire sentit. Després agafa una llesca de pa, neteja el tomàquet sota el raig fred de l'aixeta, l'eixuga amb un drap de cuina i el talla pel mig amb un ganivet. La suca deixant que s'amari tota de vermell. Ho fa fregant el fruit contra la crosta, per arrencar-ne tot el suc i tota la polpa. Després hi tira una punteta de sal i finalment un bon raig d'oli d'oliva. Des que viu aquí ha descobert l'oli d'oliva verge. Denominació d'origen Siurana provinent de la cooperativa de la Selva del Camp. L'hi porta un company de feina i no té res a veure amb cap oli comercial dels que havia tastat abans al llarg de la seva vida. És dúctil, potent, suau, aromàtic, i creix. Una gran troballa.

Després connecta l'iPod a la base de reproducció i prem el *play*. Sonen els Pajaro Sunrise amb una melancòlica versió del *Hungry*

Heart de Bruce Springsteen. Potser no sigui la millor manera d'encetar un diumenge, però a ella li agrada aquesta cançó. Bé, més que agradar-li, li permet aconseguir un clima de laxitud prou útil per no patir. Aquesta música volgudament lenta, que convida a abandonar-se i a no pensar en gaires coses més, li va molt bé al seu estat d'ànim. De fet, ara està segura que no podria suportar aquelles cançons alegres que abans la feien vibrar, i menys encara qualsevol d'aquells jocs musicals que feia amb els seus germans, una competició centrada en la sorpresa, a aconseguir sempre un impacte emocional amb una cançó desconeguda i sorprenent.

No pot evitar que se li escapi un somriure una miqueta forçat quan ho pensa. Des que li va passar tot allò li costa molt somriure, se li fa difícil aconseguir que el rostre li abandoni aquella foscor expressiva que presideix tots els seus actes, tots els seus moments, tota la seva vida. Per això ara li surt una mena de ganyota extravagant, un petit rictus potser semblant al de la Gioconda però més trist, una mena de somriure entre enigmàtic, forçat i a punt d'extingir-se.

El seu germà sempre aconseguia fer diana. Era el més hàbil de tots tres. De fet ell era el creador i principal impulsor d'aquell joc, segur com estava sempre dels seus coneixements i de la seva superioritat en matèria musical. Cada cançó que introduïa al joc acostumava a ser un encert segur. Ella i la seva germana no coneixien ni el noranta per cent dels temes que els proposava per endevinar.

Torna a somriure amb un gran deix de malenconia.

Ara donaria el que fos per tenir-lo a la vora, demanant-los silenci absolut de manera molt teatral i exagerada, fent-los-hi tancar el ulls, obrint la tapa del reproductor de CD, posant-hi un dels seus compactes, deixant-lo sonar i rient com un boig perquè elles no eren capaces d'endevinar ni qui cantava ni el títol de la peça que els havia posat.

Encara pot recordar el dia que hi van jugar per última vegada. La protagonista escollida era una dona que cantava una cançó que

li resultava vagament familiar, amb una tonalitat suau i tropical. Ell, com sempre feia, va començar a comptar en veu alta tan bon punt van sonar els primers compassos.

–Un, dos tres, quatre, cinc, sis...

Ho sabia. Sabia que allò els destrossava els nervis i per això no parava de fer-ho. Només hi havia tres opcions possibles. Conèixer la cançó o el cantant, cosa que no passava gairebé mai; no tenir-ne ni la més remota idea, que era la possibilitat més freqüent; o bé, com succeïa aleshores, que la peça tingués algun detall que obligava a pensar, a fer un esforç mental, a remenar la memòria sonora, buscant una remota possibilitat d'endevinar-ho que resultava del tot impossible d'aconseguir amb ell desgranant amb tota la mala intenció del món una eficaç i desconcentradora cantarella de números que anava interrompent amb arengues o retrets riallers.

–Nou, deu...

S'aturava, reia i seguia comptant.

–Onze, dotze, tretze...

Es tractava d'encertar-ho abans dels trenta segons, uns trenta segons que eren força elàstics perquè ell els mesurava al seu ritme, aturant-se per riure, o accelerant la cadència segons el moment, l'ocasió i les ganes que tenia de fer-les bestiejar.

–Disset, divuit...Va, penseu que no tenim tot el dia! Dinou, vint...

–Para ja! No em posis nerviosa –replícava ella sense deixar d'esforçar-se per descobrir l'enigma.

I ell no parava.

–Vint-i-dos, vint-i-tres, vint-i-quatre... Si no sabeu aquesta ja podeu plegar de tot. Vint-i-cinc, vint-i-sis... He vist tortugues molt més ràpides. Us rendiu?

–Compta en silenci, que m'atabales!

I ell seguia.

–Vint-i-vuit, vint-i-nou i... trenta!

I l'una o l'altra, o totes dues sempre acabaven claudicant, donant-se per vençudes i ell reia com un boig sense parar de moure els braços en totes direccions com si estigués fent una taula de gimnàstica.

—És la *Samba da Benção*, de la Bebel Gilberto. Mira que no saber-ho!

I prova de recordar la tonada d'aquella cançó però no aconseguix ni acostar-se a la tonalitat de la veu de la cantant. Per damunt li arriben els Pajaro Sunrise i no pot evitar que un parell de llàgrimes li rellisquin galtes avall. No podrà deslliurar-se mai més d'aquesta sensació de por i de solitud que se li enganxa a la gola?